

disse Folk. Jeg haaber derfor, at naar Finansudvalget og Tinget — jeg forudsætter naturligvis, at Tinget vil følge Udvalget — nu her henvise Andragendet, vil den højtærede Finansminister være human og virkelig tage Hensyn til denne Henvising. Jeg skal kun oplyse, at blandt Bilagene til denne Sag foreligger der en Del Udtalelser fra Andragerens Kammerater om, at de efter deres bedste Overbevisning ikke kunne forstaa andet, end at Manden har faaet den Skade, han lider af, ved Øvelserne, og de erklære, at de efter Øvelsen have hørt ham udtale, at han havde Smærter i Hoften. Udtalelserne ere undertegnede af fire Mænd, som hedde Mads Kristensen, Morten Jensen, Jens Hansen og Rasmus Pedersen, der ere fra Byerne Rørby og Karleby. Nu siges der, at der kan ikke tages noget særligt Hensyn hertil, disse Underskrivere ere ikke lægekyndige, og de kunne i Grunden intet Begreb have om denne Sag. Naa, da de have været Kammerater sammen med ham i Tjenesten og under Øvelserne, kan deres Erklæringer i alt Fald have nogen Betydning. Men desuden foreligger der fra en Læge en Erklæring, som — det maa naturligvis indrømmes — har mere Betydning. Denne Læge, en Dr. Herschend i Kallundborg, oplyser for det første, at Patienten har konsuleret ham første Gang i 1873, efter at han har været Soldat og begyndt at mærke Skaden, for det andet, at han har fortalt ham, at han havde gaaet længe med Smærter i Hoften og Lænder, og at han har faaet disse Smærter, medens han var Rekrut. Det oplyses altsaa af Lægen, at det er ikke noget nyt Paafund, nu da Manden er bleven en ren Krøbling, men det var allerede i 1873, at denne Læge har behandlet ham, og da har Historien lydt saaledes fra Manden den Gang. Endelig for det tredje siger Lægen, at han først ansaa Skaden for — her kommer der nogle lægevidenskabelige Udtryk, som jeg ikke kan oversætte, da det er Latin — men senere da Skaden mere og mere koncentrede sig om Hoftelæddet, og det tydelig viste sig, at dette var Sæde for en Betændelse, betragtede han Skaden som udelukkende hidrørende fra en den paagældende under hans Militærtjeneste paadragten Hoftebetændelse. Endelig siger Lægen, at han i nogle Aar tilsaa ham af og til, men i Begyndelsen af Firserne blev Manden Medlem af Rørby Sygekasse, og saa fik han den Læge, som Sygekassen benytter, og saa har Læge Herschend i de senere Aar ikke havt med ham at gøre. Kort sagt,

Udvalget har faaet det Indtryk, at det virkelig er Tilfældet, at Manden ved Udførelsen af sin Militærtjeneste har faaet en Skade, hvorved han er bleven Krøbling, og derfor er det, at Udvalget er enig om at foreslaa at henvise denne Sag til Finansministeren.

Den næste Sag, som henvises til Finansministeren, er Andragendet i Betænkningen Nr. 18, men det er et Mindretal (K. M. Klausen), som henviser dette, og derfor skal jeg ikke udtale mig om dette Andragende paa Sagens nuværende Stadium, det maa Mindretallet gøre, og saa maa han og Finansministeren afhandle det med hinanden. Flertallet i Finansudvalget har ikke faaet Indtryk af, at der var noget at gøre ved denne Sag.

Den næste Sag, Indstillingspunkt Nr. 8, Andragende Nr. 22, har ikke liden Interesse for os to Rigsdagsmænd — eller vi ere jo egentlig tre — som have den Ære at repræsentere de Kredse som ligg langs Grænsen, og navnlig for mig. Vi gøre alt for mange Erfaringer om, hvor ejendommelige og uheldige Forholdene der ere, og vi have derfor flere Gange haft den vanskelige Opgave baade over for Ministeriet og over for Tinget at skulle fremdrage Ting, som — det vil jeg ærlig indrømme — de, der ikke bo ved Grænsen, maa undre sig over. Hvis jeg ikke selv i saa mangfoldige Aar havde haft Lejlighed til at se Forholdene der, vilde ogsaa jeg mange Gange have undret mig over de Fordringer, som komme derfra. Der kommer imidlertid virkelig Fordringer derfra, som ere fuldstændig berettigede, og Regeringen og Rigsdagen have da ogsaa i mangfoldige Tilfælde taget Hensyn til de Krav, som saaledes ere stillede. Her foreligger nu et Andragende fra Ejendomsbesiddere i de inkorporerede Sogne i Vejle Amt om Fritagelse for at betale Jordebogsafgift. Skønt jeg er Rigsdagsmand for en anden Del af de til Grænsen stødende Distrikter, hvor man bor under de samme Forhold, har jeg ikke villet blande det med ind ved denne Lejlighed, fordi jeg mener, at kan der blot tages Hensyn til Ejendomsbesidderne i de 8 Sogne, følger det af sig selv, at der ogsaa maa tages Hensyn til de andre, som bo ved Grænsen og have de samme Forhold. Der har jo tidligere her i Tinget været Andragende fremme derom, og jeg har ogsaa været Ordfører for demovre i Ribekredsen. Finansudvalget har ogsaa denne Gang stillet sig velvillig til denne Sag. Det er en i højeste Grad indviklet Sag, men de paagældende Beboere